

Dopisem ze dne 30. dubna 1918 nabídl žalobce (bankovní zástupce) žalované sprostředkovací služby ku koupi továrny a sdělil jí zároveň, že za sprostředkování činí nárok na provisi 2 proc. kupní ceny po uzavření smlouvy. Žalovaná dopisem ze dne 3. května 1918 přijala jeho sprostředkovací služby aniž by se výslovně vyjádřila o žalobcově požadavku na zaplacení provise. Když pak kupní smlouva byla skutečně uzavřena a žalovaná se zdráhala provisi vyplatiti, domáhal se jí sprostředkovatel žalobou, již bylo soudy všech tří stolic vyhověno. O d v o l a c í s o u d uvedl mimo jiné v d ů v o d e c h: Žalovaná namítá, že smlouva se žalobcem jest nedovolená a proto neplatná, poněvadž žalobce sprostředkování realit provozuje po živnostensku, aniž měl k tomu koncesse. Svědek, na jehož výpověď se žalovaná odvolává, udal, že žalobce již dříve s ním takové obchody učinil. Z této výpovědi sice plyne, že žalobce, jenž jest bankovním zástupcem, sprostředkuje příležitostně též prodeje realit, nikoliv však, že se sprostředkováním realit po živnostensku zabývá, poněvadž pojem živnostenského provozování po rozumu živnostenského řádu vyžaduje trvalou a pravidelnou činnost.

Nejvyšší soud uvedl mimo jiné

v d ů v o d e c h:

Co se týče vývodů dovolání, zabývajících se nedostatkem koncesse, jest poukázati k tomu, že, i kdyby činnost žalobce s hlediska práva živnostenského byla trestnou, poněvadž ku sprostředkovatelství prodeje a koupě nemovitostí nemá oprávnění, nemá to pro otázku právní závaznosti smluv jím sprostředkovaných a smlouvy sprostředkovatelské samé žádného významu; nedovolenost nevztahuje se na předmět smlouvy, nýbrž pouze na osobu smluvníka; nikoli jednotlivé smlouvy jsou proti předpisům živnostenským, nýbrž toliko živnostenské provozování jich bez koncesse.

Čís. 756.

Nemanželské dítě je zaopatřeno, jakmile jest s to, by samo se živilo. Je-li tomu tak, musí nárok na zaopatření (§ 166 obč. zák.) zvlášť býti odůvodněn.

Takovýmto důvodem není, že nemanželská dcera pro zamýšlený sňatek potřebuje zařízení domácnosti.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv II 214/20.)

V roce 1896 složil nemanželský otec pro svou dceru podle smíru o výživě peníz 400 K. V r. 1920 domáhala se nyní 24 letá dcera, povoláním švadlena, na otci zaopatření, tvrdíc, že se hodlá provdati. Procesní soud první stolice žalobu zamítl mimo jiné z těchto důvodů: Jest správné, že má nemanželské dítě dle § 166 obč. zák. nárok proti nemanželskému otci též na zaopatření. Neboť jako u manželských dětí ve smyslu § 141 obč. zák. končí jejich právo na výživu oproti otci, jakmile jsou s to, se vyživovati, tak i u nemanželských dětí vychází z §§ 166, 1220 a 1231 obč. zák., že jim nepřísluší více práv než manželským, zejména, co se týče zaopatření. Nárok na výživu přes tuto dobu dle § 141 obč. zák. t. j.

právě nárok na zaopatření, musí býti v každém případě zvlášť odůvodněn a tento nárok jeví se jen tehdy býti zákonitě odůvodněným, prokáže-li se, že dítě přes výchovu, jemu poskytnutou, následkem fysických nebo duševních vad není s to, se samo vyživovati. To však v tomto případě není prokázáno a žalobkyně ani netvrdí. Žalobkyně také žádá zažalovaných 10.000 K jen z důvodu zaopatření a odůvodňuje svůj nárok jen tím, že se hodlá provdati a žádá ku zařízení domácímu mírně počítáno 10.000 K jako zaopatření. Ta okolnost, že se žalobkyně míní provdati, neodůvodňuje však nároku na zaopatření, neboť v tomto případě bylo by vlastně zaopatření totéž jako věno a nemanželská dcera dle § 1220 obč. zák. může věno žádati jen na své matce, nikoliv však na nemanželském otci. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil, v podstatě z týchž důvodů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

I nejvyšší soud sdílí názor, že, je-li nemanželské dítě s to, aby se samo živilo, musí býti nárok na »zaopatření« ve smyslu § 166 obč. zák. v každém případě zvlášť odůvodněn. V této příčině nejsou zviklány ani v nejmenším přiléhavé a výstižné důvody předchozích stolic. Je sice správným, že dne 9. července 1896 mezi poručníkem a matkou žalobkyně a žalovaným uzavřený a poručenským soudem schválený smír měl na mysli pouze dojednati ohledně »výživy« nezl. tehdy žalobkyně a že z tohoto smíru nelze odvozovati, že jí byla žalobkyně zbavena nároku na zaopatření«. Nutno však s druhé strany vytknouti, že v tomto případě nárok na zaopatření opodstatněn není. Jak vyplývá z §§ 139 a 220 obč. zák., znamená »zaopatření« uvedení v takový stav, aby se dítě trvale mohlo živiti, tedy přivedení takového stavu, jenž dítě umožňuje, aby si samo zaopatřilo výživu, odpovídající jeho poměrům. Jen v tomto smyslu má býti docíleno samostatnosti dítěte. Tato však je v tomto případě již zde, neboť nižšími stolicemi bylo zjištěno, že žalobkyně jest s to, zjednati si vlastní silou bez cizí pomoci stálou obživu a nebylo prokázáno žalobkyní, že nastala zvláštní příčina a nutnost, by poskytnut jí byl zažalovaný peníz, aby se mohla dále živiti. S téhož hlediska nejsou případnými vývody dovolatelky, že je příliš příkrým, aby jí byl odpírán nárok na naprosto nezbytné věci, když její nemanželský otec je prý zámožným, nebo že žalovaným svého času zaplacených 400 K nestačilo ani na náklady porodu a výživu pro první rok.

Čís. 757.

Nabídka ku smlouvě musí obsahovati všechny podstatné kusy smlouvy, tak aby prostým jejím přijetím byla smlouva dojednána. Tomuto požadavku nevyhovuje nabídka zboží určitého sice druhu, ale neoznačující ani množství zboží ani času dodacího.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv II 237/20.)

Žalovaná firma nabídla žalobci určité druhy vína s dotazem, zda se pro některý z nich interesuje, načež žalobce objednal určité množství urči-